

“मीठे बच्चे- बाबाबाट सकाश लिनको लागि सुगन्धित फूल बन। बिहान सबै उठेर यादमा बसेर प्यारले बाबासँग मीठो मीठो कुरा गर।”

प्रश्न:- बाबालाई सबै बच्चाहरूले नम्बरवार याद गर्छन् तर बाबाले कुन बच्चाहरूलाई याद गर्नुहुन्छ?

उत्तर:- जो बच्चाहरू धेरै मीठा छन्, जसलाई सेवा बाहेक अरु केही पनि याद आउँदैन, जसले अत्यन्तै प्यार सँग बाबालाई याद गर्छन्, खुशीमा प्रेमको आँसु बगाउँछन्। यस्ता बच्चाहरूलाई बाबाले पनि याद गर्नुहुन्छ। बाबाको दृष्टि फूलहरू तर्फ जान्छ, भन्नुहुन्छ- फलानो आत्मा धेरै असल छ, यस्तो आत्माले जहाँ सेवा देख्छ त्यहाँ दौडिहाल्छ, धेरैको कल्याण गर्छ। त्यसैले यस्ता आत्माहरूलाई बाबाले याद गर्नुहुन्छ।

ओम् शान्ति। बाबा बसेर सबै आत्माहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। शरीरको पनि याद आउँछ अनि आत्माको पनि याद आउँछ। शरीर नभइ आत्मालाई याद गर्न सकिँदैन। सम्झिँदछ- यो आत्मा राम्रो छ, यो बहिर्मुखी छ, यसले यो दुनियाँको भ्रमण आदि गर्न चाहन्छ। यसले त्यो दुनियाँलाई बिर्सिएको छ। पहिला उसको नाम-रूप सामुन्ने आउँछ। फलानाको आत्मालाई याद गरिन्छ। फलानाको आत्माले राम्रो सेवा गर्छ, यसको बुद्धियोग बाबा सँग छ, यसमा यो गुण छ। पहिला शरीरको याद गरेपछि आत्माको याद आउँछ। पहिला शरीरको याद आउँछ किनकि शरीर ठूलो चौज भयो नि! फेरि आत्मा जुन सूक्ष्म र धेरै सानो छ, त्यसैको याद आउँछ। यस ठूलो शरीरलाई कसैले महिमा गर्दैनन्। महिमा आत्माको नै गरिन्छ। यसको आत्माले राम्रो सेवा गर्छ। फलानो आत्मा ऊ भन्दा राम्रो छ। पहिला त शरीर याद आउँछ। बाबाले त कैयौं आत्माहरूलाई याद गर्नु पर्छ। शरीरको नाम याद आउँदैन, केवल रूप सामुन्ने आउँछ। फलानाको आत्मा भन्नासाथ शरीर अवश्य पनि याद आउँछ। जसरी सम्झिन्छौ यी दादाको शरीरमा शिवबाबा आउनु हुन्छ। जान्दछौ- यिनको तनमा बाबा हुनुहुन्छ। उहाँको शरीर अवश्य पनि याद आउँछ। प्रश्न गर्छन्- मैले कसरी याद गरुं? शिवबाबालाई ब्रह्माको तनमा याद गरुं या परमधाममा याद गरुं? धेरैको मनमा यो प्रश्न उठ्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- याद त आत्मालाई नै गर्नु हो। तर शरीर पनि अवश्य याद आउँछ। पहिला शरीर अनि आत्मा। बाबा यिनको शरीरमा बस्नु भएको छ भने अवश्य शरीर पनि याद आउँछ। फलानो शरीरधारी आत्मामा यो गुण छ। बाबाले पनि हेरिरहनु हुन्छ- कस-कसले मलाई याद गर्छन्, कुनमा धेरै गुण छन्, कुन-कुन फूलमा सुगन्ध छ? फूलहरू सँग सबैको प्यार हुन्छ। फूलको गुच्छा बनाउँछन्। त्यसमा राजा, रानी, प्रजा विभिन्न फूल-पात आदि सबै बनाउँछन्। बाबाको नजर फूलहरूतर्फ जान्छ। भन्नुहुन्छ, फलानाको आत्मा धेरै राम्रो छ। धेरै सेवा गर्छ। आत्म-अभिमानमा रहेर बाबाको याद गरिरहन्छ। जहाँ सेवा देख्छ त्यहाँ पुगिहाल्छ। बिहान सबै उठेर यादमा बस्यो भने कसलाई याद गर्छ? शिवबाबालाई परमधाममा याद आउँछ वा मधुवनमा याद आउँछ? बाबाको याद त आउँछ नि। यिनमा शिवबाबा हुनुहुन्छ किनकि बाबा त अहिले तल आउनु भएको छ। मुरली चलाउन तल आउनु भएको छ। आफ्नो घरमा त उहाँको कुनै काम छैन। त्यहाँ गएर के गर्ने? यस तनमा नै प्रवेश गर्नुहुन्छ। त्यसैले अवश्य पनि पहिला शरीर याद आउँछ अनि आत्मा। फलानो शरीरमा जो आत्मा छ त्यो अनन्य छ। उसलाई सेवा बाहेक अरु केही पनि याद आउँदैन। धेरै मधुर छ। बाबा बसेर सबैलाई हेरिरहनु हुन्छ। फलानी बच्ची धेरै असल छिन्, धेरै याद गर्छिन्। बाँधेली बच्चीहरूलाई विकारको लागि कति कष्ट खानु पर्छ! कति प्यारले याद गर्छिन्! धेरै याद गरिन् भने खुशीले प्रेमका आँसु पनि आउँछन्। कहिलेकाहीँ ती प्यारका आँसु बग्छन्। बाबाको अरु धन्दा नै के छ र। सबैलाई याद गर्नुहुन्छ। धेरै बच्चीहरूको याद आउँछ। फलानीको आत्मामा दम छैन। बाबालाई याद गर्दिनन्। कसैलाई सुख दिन्नन्। यिनले आफ्नो कल्याण गर्दिनन्। बाबाले त यही कुराको जाँच गरिरहनु हुन्छ। याद गर्नु अर्थात् सकाश दिनु। आत्माको सम्बन्ध परमात्मा सँग छ नि। एक दिन आउँछ बच्चाहरू योगमा धेरै रहन्छन्। यिनले पनि कसैलाई याद गरे भने तुरुन्तै साक्षात्कार हुन्छ। आत्मा त छ सानो बिन्दु। साक्षात्कार गरे पनि कसैले बुझ्न सक्दैन, फेरि पनि शरीरै याद आउँछ। आत्मा छ सानो तर याद गरेमा उसको आत्मा पावन बन्दै जान्छ। बगेँचामा विभिन्न फूलहरू हुन्छन्। बाबाले पनि हेर्नुहुन्छ यो धेरै राम्रो सुगन्धित फूल हो, यो त्यतिको छैन। त्यसैले पद पनि सानो हुनु पर्छ। बाबाको जो सहयोगी हुन्छन्, उनैले उच्च पद पाउँछन्। त्यस मध्यमा पनि जसले बाबालाई याद गरिरहन्छन्। ब्रह्मणबाट परिवर्तन (ट्रान्सफर) भएर देवता बन्छन्। यो वर्णन

पनि संगममा नै गर्न सकछन्- यो दैवी फूल हो वा आसुरी फूल हो? फूल त सबै हुन् तर धेरै प्रकारका छन्। बाबाले पनि याद गरिरहनु हुन्छ। शिक्षकले आफ्ना विद्यार्थीलाई याद गर्छन् नि! यसले थोरै पढ्छ। मनमा त सम्झन्छन् नि! उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ। बाबा त हुनुहुन्छ नै। शिक्षकपन धेरै रहन्छ। शिक्षकले त दिनहुँ पढाउनु पर्छ। यस पढाइको तागतबाट तिनीहरूले पद पाउँछन्। प्रातः कालमा तिमीहरू सबै भाइहरू बाबाको यादमा बस्छौ, यो विषय नै हो यादको। फेरि मुरली चल्छ, त्यो हो पढाइको विषय। मुख्य हो नै योग र पढाइ। यसलाई ज्ञान र विज्ञान पनि भनिन्छ। यो ज्ञान-विज्ञान भवन हो, जहाँ बाबा आएर सिकाउनु हुन्छ। यसबाट सारा सृष्टिको ज्ञान प्राप्त हुन्छ। विज्ञान अर्थात् तिमी योगमा रहन्छौ जसबाट तिमी पावन बन्छौ। तिमीलाई यसको अर्थ थाहा छ। बाबाले बच्चाहरूलाई हेरिरहनु हुन्छ। देही-अभिमानी बन्नाले नै भूत निस्कन्छ। यस्तो होइन, सबैको भूत तुरुन्तै निक्किन्छ। हिसाब-किताब चुक्ता भएपछि चलन अनुसार नै पद पाउँछन्। कक्षा परिवर्तन हुन्छ। यस दुनियाँको परिवर्तन तलतिर भइरहेको छ, तिम्रो माथितिर भइरहेको छ। कति फरक छ। अरू कलियुगी सिँढी झर्दै जान्छन् तर तिमी पुरुषोत्तम संगमयुगी, सिँढी माथि चढ्दै जान्छौ। दुनियाँ त यही हो, केवल बुद्धिको काम हो। तिमीले भन्छौ- हामी संगमयुगी हौं। पुरुषोत्तम बनाउनको लागि बाबालाई आउनु पर्छ। तिम्रो लागि अहिले पुरुषोत्तम संगम युग हो। अरू सबै घोर अन्धकारमा छन्। भक्तिलाई धेरै राम्रो संग बुझ्छन् किनकि उनीहरूलाई ज्ञानको विषयमा थाहै छैन। तिमीलाई अहिले ज्ञान प्राप्त भएको छ, त्यसैले तिमीले बुझ्छौ। ज्ञानको एक चुट्कीबाट आधाकल्पको लागि हामी चढ्छौं। त्यहाँ त ज्ञानको कुरै हुँदैन। यी सबै कुरा महारथी बच्चाहरूले नै सुनेर, धारणा गरेर अरूलाई सुनाइरहन्छन्। अरू त यहाँबाट निस्किएपछि खलास। कर्म, अकर्म, विकर्मको रहस्य पनि भगवानले सम्झाउनु हुन्छ। यो हो कल्पको संगमयुग। यतिबेला पुरानो दुनियाँ समाप्त भएर नयाँ दुनियाँ स्थापना हुन्छ। विनाश समुन्ने खडा छ। तिमी संगमयुगमा खडा छौ, अरू मनुष्यहरूको लागि कलियुग चलिरहेको छ। कति घोर अन्धकार छ। गिरिरहन्छन्। कोही त गिराउनको लागि निमित्त पनि बन्छन्। त्यो हो रावण।

यस सभामा वास्तवमा कुनै पतित बस्न सक्दैन। पतितले वायुमण्डललाई बिगाछ। यदि कोही लुकेर आएर बस्छ भने उसलाई चोट पनि लाग्छ। एकदम गिर्छन्। ईश्वरीय सभामा कुनै दैत्य आएर बस्यो भने तुरुन्तै थाहा हुन्छ। पत्थरबुद्धि त छ नै, अझ पत्थरबुद्धि हुन्छ। सयगुणा दण्ड भोग्नेछ। आफूलाई नोकसान पुर्‍याउँछ। भन्छ- हेरौं, यिनीहरूलाई थाहा हुन्छ कि हुँदैन? हामीलाई के आवश्यक छ र- जसले गर्छ, उसैले भोग्छ। हामीलाई जान्न आवश्यक छैन। बाबा संग सदा सच्चा रहनु पर्छ। भनिन्छ- जहाँ सच्चाई हुन्छ त्यहाँ मन सदा खुशी रहन्छ (सच तो बिठो नच)। सच्चा रह्यौ भने आफ्नो राजधानीमा पनि नाच्नेछौ। बाबा हुनुहुन्छ नै सच्चा। त्यसैले तिमी बच्चाहरू पनि सच्चा बन्नु पर्छ। बाबा सोध्नुहुन्छ- शिवबाबा कहाँ हुनुहुन्छ? भन्छन्- यिनको शरीरमा हुनुहुन्छ। परमधाम छाडेर, दूर देशका रहनेवाले आये देश पराये। उहाँले अब धेरै सेवा गर्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले यहाँ रात-दिन सेवा गर्नु पर्छ। सन्देशीहरूलाई, भक्तहरूलाई साक्षात्कार गराउनु पर्छ। हुन त यहाँ नै हो। त्यहाँ त कुनै सेवा हुँदैन। सेवा नगरी बाबालाई सुख मिल्दैन। सारा दुनियाँको सेवा गर्नु छ। सबैले पुकार्छन् बाबा आउनुहोस्। भन्छन् म यस रथमा आउँछु। उनीहरूले फेरि घोडा गाडी बनाइदिएका छन्। तर घोडागाडीमा कृष्ण कहाँ बस्छन् र! यस्तो पनि होइन, कसैलाई सोख हुन्छ घोडा-गाडीमा बस्ने।

देही-अभिमानी र देह-अभिमानी बन्ने कुरा संगमयुगमा नै हुन्छ। बाबा बाहेक अरू कसैले पनि यो कुरा बुझाउन सक्दैन। तिमीले पनि अहिले जानेका छौ। पहिला जानेका थिएनौ। के कुनै गुरुले सिकाए? गुरु त धेरै जनालाई बनायौ। कसैले पनि सिकाएनन्। धेरै जनाले गुरु बनाउँछन्। सम्झन्छन् कसैबाट शान्तिको बाटो मिलोस्। बाबा भन्नुहुन्छ- शान्तिका सागर त एक बाबा नै हुनुहुन्छ, उहाँले साथमा लैजानु हुन्छ। सुखधाम-शान्तिधामका विषयमा कसैलाई पनि थाहा छैन। कलियुगमा हुन्छ शूद्र वर्ण। पुरुषोत्तम संगमयुगमा हुन्छ ब्राह्मण वर्ण। यी वर्णको विषयमा पनि तिमी बाहेक अरूलाई थाहा छैन। यहाँ सुन्छन्, बाहिर गएपछि सबै कुरा बिर्सिन्छन्। धारणा हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- जहाँ गए पनि ब्याज साथमा रहोस्। यसमा लाज मान्नु पर्ने कुरा छैन। यो ब्याज त बाबाले धेरैको कल्याणको लागि बनाउनु भएको हो। जो कोहीलाई पनि सम्झाएर देऊ। कोही होशियार छन् भने भन्नेछन्- यसमा तपाईंको खर्च भएको होला। भन- खर्च त हुन्छ नै। गरिबहरूको लागि निःशुल्क छ। तिनीहरूले धारणा गरे भने उच्च पद पाउन सक्छन्। गरिबहरू संग पैसा नै छैन भने के गर्ने? कसैकसै संग पैसा भएर पनि कन्जुस हुन्छन्। यिनले यथार्थमा गरेर देखाए। सबै कुरा माताहरूको जिम्मा लगाइदिए। तिमी बसेर सबै कुरा

सम्हाल किनकि अहिले मात्र त यो ज्ञान प्राप्त भएको छ पछि गएर केही पनि याद नआओस्। अन्तकाल जो स्त्री सिमरे...। ठुला भवनहरू आदि भए त अवश्य संझना रहने थियो। तर अलिकति मात्रै ज्ञान सुने पनि प्रजामा त अवश्य आउँछन्। बाबा त हुनुहुन्छ नै गरिबलाई दया गर्नेवाला। कसै-कसै सँग पैसा भएर पनि कन्जुस हुन्छन्। यस्तो सम्झदैनन्- पहिलो हकदार त शिवबाबा हुनुहुन्छ। भगवान् हकदार त भक्तिमार्गमा पनि हुनुहुन्छ। ईश्वरको लागि दिन्छन्। के उहाँ कंगाल हुनुहुन्छ र उहाँलाई दिनु पर्छ। सम्झन्छन् ईश्वरका नाममा गरिबलाई दिने हो भने ईश्वरले त्यसको बदलामा केही दिनु हुन्छ। अर्को जन्ममा प्राप्त हुन्छ। भन्छन् विकारको दान दियो भने आत्मामा जो विकारको ग्रहण छ त्यो छुट्छ। बाबालाई सबै कुरा देऊ, शरीर, मित्र-सम्बन्धी आदि सबै बाबालाई समर्पण गरिदेऊ। यी सबै कुरा हजुरका हुन्। यतिबेला सारा दुनियाँमाथि ग्रहण लागेको छ। त्यो कसरी एक सेकेन्डमा छुट्छ, कालोबाट गौरो कसरी बन्छ, यो सबै अहिले तिमीले नै जान्दछौं अनि अरूलाई पनि सम्झाउँछौं। जसले भन्छ- मैले भित्रैबाट बुझेको छु तर कसैलाई सम्झाउन सक्दैन भने त्यो पनि केही कामको हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- दे दान तो छुटे ग्रहण। मैले तिमीलाई अविनाशी ज्ञान रत्नहरू दिन्छु, त्यो सबैलाई दिंदै गयौं भने भारतमाथि वा सारा दुनियाँमाथि जो राहुको ग्रहण लागेको छ, त्यो निस्केर बृहस्पतिको दशा हुन्छ। सबै भन्दा राम्रो हुन्छ बृहस्पतिको दशा। अहिले तिमीले जानेका छौं- सारा दुनियाँमाथि राहुको ग्रहण लागेको छ। त्यो कसरी छुट्छ? यहाँ त बाबा हुनुहुन्छ नि। बाबाले तिमी सँग पुरानो लिएर नयाँ दिनु हुन्छ। यसलाई भनिन्छ बृहस्पतिको दशा। मुक्तिधाममा जानेहरूको लागि बृहस्पतिको दशा भनिदैन। अच्छा-

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) सदा खुशीमा नाच्नको लागि सच्चा बाबा सँग सदा सच्चा रहनु छ। केही पनि लुकाउनु हुँदैन।

२) बाबाले जुन अविनाशी ज्ञान रत्न दिनु हुन्छ, त्यो सबैलाई बाँड्नु छ। साथ-साथै शिवबाबालाई आफ्नो बालक बनाएर सबैथोक सफल गर्नु छ। यसमा कन्जुस बन्नु हुँदैन।

वरदान:- गम्भीरताको गुणद्वारा पूर्णाङ्क प्राप्त गर्ने गम्भीरताको देवी देवता भव वर्तमान समयमा गम्भीरताको गुणको धेरै आवश्यकता छ किनकि बोल्ने बानी धेरै भएको छ, जे आउँछ त्यही भनिदिन्छन्। कसैले कुनै राम्रो काम गर्यो अनि भन्यो भने आधा समाप्त हुन्छ। आधा मात्रै जम्मा हुन्छ। तर जो गम्भीर रहन्छन्, उनीहरूको पूरा जम्मा हुन्छ। त्यसैले गम्भीरताको देवी देवता बन र आफ्नो पूर्णाङ्क प्राप्त गर। वर्णन गरेमा अङ्क कम हुन्छ।

स्लोगन:- बिन्दुरूपमा स्थित रह्यौं भने समस्याहरूलाई सेकेन्डमा बिन्दु लगाउन सक्नेछौं।